

спа и захърка така, че не ти трѣбва да слушашъ рева на Атлаския левъ.

Стигнахме въ Виена и спрѣхме въ единъ познатъ хотелъ. Слугитѣ свалиха отъ колата моята чанта, поискаха да взематъ и бай Ганювитѣ дисаги, но той отказа да имъ ги даде:

— Какъ ще имъ ги дадешъ, бе братко, гюль е това, не е шега, миризма силна, — ще брѣкне да извади нѣкое шише, — иди го гони сетне! Знамъ ги азъ тѣхъ. Не ги гледай, че сж такива мазни, не гледай, че се увиватъ около тебе. Защо се увиватъ? Мигаръ доброто ни мислятъ? Айнцъ, цвай, гугъ моргинъ, па сѣ гледатъ да докачатъ нѣщо. Ако не друго — бакшишъ! Азъ защо гледамъ на излизане отъ хотела да се изнижа мълчешката. . . Просеци!

Тѣй като розовото масло, което носѣше бай Ганю, бѣше наистина доста цененъ предметъ, азъ му препорѣчяхъ да го даде да се пази на касата.

— На касата ли? — извика той. Чудни сте вие ученитѣ! Ами ти отде знаешъ, какви сж онѣзи на касата. Прибере ти гюла, — завий си края на нѣкжде. . . Е, сетне! Какво праввашъ? Видишъ ли тоя поясъ? — и бай Ганю си повдигна широката жилетка, — всичкитѣ мускали ще натѣпча вжтре. Истина, тежичко малко, ама сигуръ.

И бай Ганю се обърна гърбомъ къмъ мене („свѣтъ много, хора всѣкакви, кой знае, и туй хлапе какво е“) и почна да тѣпче мускалитѣ задъ пояса си. Азъ го поканихъ да обѣдваме.

— Кжде да обѣдваме?

— Долу, въ ресторанта.

— Благодаря, не ми се яде! Твоя милость иди, хапни си. Азъ ще те почакамъ тука. — Увѣренъ съмъ, че щомъ излѣзохъ изъ стаята, бай Ганю е